

Pasen 2020

Het is vroeg in de ochtend. Ik kijk naar buiten en zie een prachtig blauwe lucht. Ik hoor de vogels. Wat schelle kraaien op de achtergrond. De ochtendgeluiden zijn veranderd. Ik mis de onrustige verkeersgeluiden niet. Het is fijn, maar het is anders. Er is veel anders geworden in 3 weken. Ik zag het gebeuren op het scherm en in de krant. Lock down in Wuhan. In Italië werden veel mensen ziek. Het drong niet tot mij door. Tot ik het aan den lijve ondervond. Nee niet dat ik ziek werd, maar we werden opeens voorzichtig. We moesten op afstand van andere mensen blijven en mochten geen hand meer geven. Geen vieringen meer en niet meer naar alle lokaties van TMZ gaan, waar ik voorheen wel kwam. Mensen, bewoners, collega's opeens niet meer tegenkomen. En later - vanuit huis werken. Onwerkelijk voelde het. Er werden mensen ziek, bewoners, collega's. Het bezoek werd beperkt en nog later ging de deur ook dicht voor het geringe bezoek dat nog mocht komen. Hoe zou het met mw. die zijn en met meneer die? Vragen waar ik zo maar geen antwoord meer op kreeg. Verbondenheid was niet meer vanzelfsprekend.

Zoals gezegd mensen werden ziek. Bewoners moesten op hun kamers blijven. De zorg, die zich jarenlang gespecialiseerd had in de warme omgang met mensen die bij ons wonen, werd opeens weer meer medisch, allerlei controles doen, zuurstof geven, afstandelijk werken om besmetting zo weinig mogelijk een kans te geven. Een plastic schort, mondkapjes, daar wordt niemand gelukkiger van. Dat is andere koek, dan ellende op een schermpje ergens anders op de wereld. Onze eigen moeder mogen we niet meer bezoeken. Met mooi weer mogen we soms, buiten, op gepaste afstand even met elkaar praten en dat maakt ons nu al gelukkig. Zij woont gelukkig in het verpleeghuis op de begane grond. Op een ander moment stond ik naast een meneer wiens vrouw waarmee hij al meer dan 50 jaar getrouwd was en op de eerste verdieping woonde. Hij keek omhoog, zij naar beneden. Wanneer kunnen we elkaar weer een kus geven vroegen ze zich af. "Volhouden" zeiden ze tegen elkaar. Goed je handen wassen zei mevrouw en niet vergeten de handen te vouwen, dat is wat we kunnen doen.

Dat alles maakt onrustig en ongelukkig. Als ik nu op goede vrijdag om me heen kijk zie ik verdrietige situaties. De kern van-mens zijn staat onder druk. De kern van mens zijn is voor mij elkaar vasthouden. "In het gelaat van de ander mag ik mens worden" zegt de filosoof Levinas.

“Niemand leeft voor zichzelf” zegt het lied. Het is voor mensen een tijd waarin wij lijden. We missen elkaar.

Plotsklaps schiet de vraag door mijn hoofd: kunnen wij ons het lijden van andere mensen wel voorstellen? Mensen in Wuhan, mensen in Italië, het lijden van Jezus 2000 jaar geleden. Ik realiseer me dat het lijden dat ik me voorstel anders is dan het lijden dat ik zie, dat ik hoor, dat ik voel, dan het lijden dat ik beleef. Werkelijk lijden doet een mens met het lichaam, met zijn of haar hart volgens mij. Ik schrijf dit op in de lijdensweek. U leest dit na Pasen. We hebben de opstanding gevierd. “In het lichaam, in het hart” is de enige plek waar we werkelijk kunnen opstaan geloof ik. Jezus zegt volgens mij met Pasen; Sta op mens, blijf niet liggen, zoek mij in het leven.

Zo voelt op dit moment elke dag een beetje als een dag met veel verdriet, maar ook als een dag waarop ik word uitgenodigd om een opgestane mens te zijn. Te leven en me te verbinden met andere mensen. We mogen, met ons verdriet, allemaal “opgestane mens” zijn.

Bert Maathuis.